

Puzzlestukjes

Puzzelstukjes

Mark Verhoogt

© 2021 Mark Verhoogt
ISBN: 9789464359190

noitniks.blog

voor Melanie

Tweehonderdvijftig

Het is vakantie. Vanochtend werd ik wakker en had ik echt geen idee welke dag het was. Met mijn hoofd nog op het kussen deed ik heel hard mijn best het te bedenken. Het duurde zeker een halve minuut voor ik wist dat dit een maandag betrof.

Daarna vulde mijn hoofd zich al snel met wat me te doen stond: niet heel veel. Ik moest naar de bakker en een supermarkt. Ik ging 's middags zwemmen. Ik wilde een bestelling doen bij de slager voor de barbecue, om een dag later op te halen.

Op die dag zal ook mijn column verschijnen, al heb ik daar geen zekerheid over. Het is wel een steengoed stukje tekst, geen woord of letter te veel, precies wat het zeggen moet in precies 250 woorden.

Het is een ingekorte versie van een blog dat eerder op *Nooit niks* verscheen en nu veel beter is. Ik heb het ingezonden voor de wedstrijd op de achterpagina van de krant. Met kans op meer publicaties. Mogelijk wordt het stukje onderbroken voor een beoordeling. In dat geval wint het niet. Als het in zijn geheel geplaatst wordt wel.

Nog één nachtje slapen. Ik ben er nerveus over, dat mag blijken.

Morgenochtend hoef ik bij het ontwaken niet te denken welke dag het is. Nog voor de wekker stommel ik de trap af om de krant van de mat te rapen en achterop te kijken. De teleurstelling is groot als mijn verhaal daar niet prijkt.

Ik reken op succes.

Naam

Bij een filiaal van koffieketen Starbucks bestelde ik eens een koffie. Uit de meewarige blik van het meisje maakte ik op dat mijn keuze uitzonderlijk was.

Ik kon meteen afrekenen en mijn beker meenemen. Andere klanten bestelden gangbaarder en bewerkelijker koffievarianten. Hun namen moesten op het karton. Het omroepen later gaf de zaak iets van een schoolklas.

Dat ik sinds een paar jaar mijn vaste wandelroute schoonhoud, heeft daar niet direct iets mee te maken. Aan het begin van de zomer vul ik drie boodschappentassen, daarna wekelijks ongeveer een halve. De oogst bestaat voornamelijk uit de gebruikelijke verdachten: blikjes, flesjes, sigarettenpakjes.

Een enkele keer raak ik in gesprek met iemand die me bezig ziet. De loftuigen zijn niet van de lucht. Daarnaast valt de boosheid op. Dat het een schande is dat er zoveel op straat wordt gegooid. Dat je het in hun eigen voortuin zou moeten dumpen. Dat ze smeriger zijn dan honden, bezwoer een vrouw me ook.

Als opruimer ken ik die woede niet. Ik ben eerder nieuwsgierig dan boos, nieuwsgierig naar wie zijn omgeving zo achterlaat. Veel aanknopingspunten zijn er niet, patronen zijn nauwelijks te herkennen. De anonimiteit van de werper, tenzij op heterdaad betrapt, is goed gewaarborgd. Een enkele keer kom ik meer te weten. Maar dan nog: wie ben ik om er iets van te zeggen? Ik ben een wandelaar, geen schoolmeester.

Deze buitenkans, na het uit de berm vissen van een koffiebeker met deksel, wil ik toch graag benutten: niet meer doen hè, Daniël.

Locatie

Naast dat we elkaar dagelijks zagen zijn Melanie en ik maanden verbonden geweest via de app *Zoek vrienden*. Na het eerste proberen hebben we de functie niet meer uitgezet.

Ik keek het meest.

Zij heeft er nooit een gewoonte van gemaakt. Het was niet zo interessant om te zien dat ik nog steeds thuis zat, boodschappen deed of misschien een uurtje bij de plas lag.

Als ik dan toch een keer op pad was, dacht ze er meestal niet aan om te kijken.

Dat deed ik altijd wel. Soms stuurde ik haar een schermafbeelding, zodat ze zelf ook kon zien waar ze uithing. Soms was het echt praktisch, bijvoorbeeld om te zien of ze al van haar werk vertrokken was en hoe ver onderweg. Dan wist ik vrij nauwkeurig wanneer het eten op tafel kon. Als ze een avond op stap was, wist ik of het de moeite loonde een nieuwe aflevering te starten. Ja, het was best handig.

Tot we toe waren aan een breuk, en recht konden doen aan de gevoelens dat de app belachelijk en afkeurenswaardig is. Zij ging met de kinderen een kleine week fietsen. Ik wist vooraf dat ik er geen genoeg van zou krijgen hun locatie na te gaan en heb haar daarom gevraagd de vriendschap op te zeggen. Alleen zij kon dat, zodat ik haar niet meer kon volgen.

We zijn nu een dag of vier gescheiden. Ik vertrouw erop dat ze is waar ze wezen moet en zie haar wel weer verschijnen.

Afhaal

Het beste sushirestaurant in de stad bezorgde om onduidelijke redenen niet in mijn postcodegebied. Ik kon wel afhalen en kreeg daarbij in de zomermaanden een korting van maar liefst 25%. Ik had het saldo van mijn rekening bekeken en vond dat het er wel af kon. Zo vaak eet ik niet van de Japanner.

De fietstijd bedroeg een minuut of 20, samen met het afhalen zelf en het terugfietsen ongeveer 45 minuten. Dat was geen probleem. Ik had toch niets beters te doen. Zelf een goede maaltijd bereiden duurde bovendien net zo lang.

‘Lekker belangrijk,’ zou mijn vader hierop zeggen.

Ik had het menu in de loop van de week meerdere keren bestudeerd. De namen waren lastig te onthouden, iets met sashimi, maki en nigiri. Welke bij wat hoorde wist ik niet, een gebrek aan ervaring. Ze hadden er op de website gelukkig plaatjes bij.

Ik wist inmiddels wat ik wilde hebben, en het was veel, een hoeveelheid waarvan de bereider zou denken dat die voor minimaal drie personen bedoeld was. Ik kon prima alleen genieten, ging het er goed van nemen, had bedacht dat ik rond vijf uur zou beginnen met bestellen, maar verwachtte niet zo lang te kunnen wachten.

Mijn vakantie was begonnen. ’s Ochtends had ik een laatste druppel vrijwilligerswerk gedaan. De bijdrage was onlangs gestort. Daarmee kon ik het feestmaal bekostigen. Het is maar goed dat ik niet echt veel te besteden heb, anders zou ik dit zo vaak doen dat de lol er vanaf ging.

Vaatwasser

We drinken hier hetzelfde speciale bier als thuis. Onze krant wordt bezorgd bij de receptie. Van een overvloedige slaapkamer hebben we een meditatiekamer gemaakt, met onze eigen meditatiekussens. Er is redelijk goede wifi. Er is wel tv, maar geen Netflix. Als de nood hoog is, kunnen we een serie of film kijken op de meegebrachte laptop. Ik heb erover gedacht de Nespresso machine achterin de auto te zetten, plek zat, maar meende dat oploskoffie voor een weekje zou volstaan. Dat is dan een klein verschil.

Het grote verschil, los van de locatie, is dat we hier een vaatwasser hebben. Het is iets om tevreden over te zijn, misschien zelfs trots, ik weet niet precies waarom, dat we thuis juist geen vaatwasser hebben. We hebben er echt geen nodig. Er is niks mis mee om met de hand af te wassen, meestal een kleine moeite. Je zou het ook als oefening in aandacht kunnen beschouwen. Gewoon doen. Ik geef toe dat de kinderen het zo niet zien. Dat is vooralsnog niet echt echt probleem.

Het enige wat we ontberen is een manier om het filter van onze afzuigkap te reinigen. Daar gaat in de loop van de tijd vuil en vet in zitten, waar spons en borstel niet bij kunnen. Een vaatwasser krijgt het er wel uit. De stralen van de machine komen tussen de ruimtes die anders onbereikbaar blijven. Het filter kan daarna weer fris zijn werk doen. Dat is reden genoeg om eens per jaar een huisje te huren.